

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2024, č. j.: MV-31197-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2024, č. j.: MV-31197-4/SO-2024, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 1. 2024, č. j.: OAM-32077-19/ZM-2023, kterým byla podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že pojem „nezájmu“ v ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi na straně konkrétního cizince, a nikoli pouze společnými charakteristikami vztahujícími se na skupinu neurčitého počtu cizinců. Pojem „pobyt cizince na území“ je třeba vykládat ve smyslu „fyzická přítomnost cizince na území“. Konkrétní individuální okolnosti mají odůvodnit závěr, že fyzická přítomnost cizince na

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

území České republiky není v jejím zájmu, a to bez ohledu na pobytové oprávnění, kterého je cizinec držitelem či o které žádá. Jestliže vláda vyhradila kvótu 200 žádostí podávaných v Hanoji pouze pro program „*Klíčový a vědecký personál*“, nestačí to k závěru, že Česká republika má zájem jen na těchto pracovnících. Usnesení vlády č. 581/2019 ani program „*Klíčový a vědecký personál*“ nebyly vydány ve formě nařízení vlády, neobsahují odkaz na žádný zákon, k jehož provedení by vláda byla oprávněna ve smyslu čl. 78 Ústavy. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, v němž se řeší otázka závaznosti usnesení vlády. V nařízení vlády č. 220/2019 Sb. není stanovena kvóta ve výši 0 pro občany Vietnamské socialistické republiky, neboť se vztahuje na všechny cizince, kteří by chtěli podat žádost o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji bez ohledu na jejich státní příslušnost. Kvóta pro tento zastupitelský úřad mohla být stanovena pouze s ohledem na jeho kapacitní možnosti. Sněmovní tisk 203/0 byl poslancům rozeslán dne 13. 6. 2018, tj. více než rok před přijetím vládního nařízení č. 220/2019 Sb., přičemž kritéria pro stanovení kvót se mohla v mezidobí změnit. Žalovaná nemůže své zamítavé rozhodnutí konstruovat na pasáži z důvodové zprávy obsahující nekonkrétní tvrzení o nespecifikovaném bezpečnostním riziku spojeném s Vietnamem. Žalovaná neuvedla, jaká konkrétní bezpečnostní rizika údajně plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly jsou spojena s osobou žalobce, žalobce totiž oprávněně pobývá na území delší dobu a neporušuje právní předpisy. Žalobce plní účel dlouhodobého pobytu „studium“ a tvrzení o nenaplnění je v rozporu se skutečným stavem věci, žalobcova žádost byla zamítnuta jen kvůli jeho etnickému původu. Zákonodárce výslovně předpokládal, že kvóty z nařízení č. 220/2019 Sb. se nijak nebudou uplatňovat vůči cizincům, kteří již jako žalobce oprávněně pobývají na území. Ust. § 181b z.p.c. a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. jsou neústavní, v rozporu se čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice“), čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie a čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, neboť nestanoví celkový počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, jimž lze vyhovět, nýbrž určují kvóty pro počet přijímaných žádostí bez přezkoumatelných kritérií pro některé zastupitelské úřady, když pro mnoho zastupitelských úřadů žádné kvóty nejsou stanoveny. V ust. § 181b z.p.c. nejsou obsaženy žádné meze a kritéria, jež by vládu omezovaly, a zároveň tak jsou určité skupiny cizinců bez přezkoumatelných důvodů vyloučeny z výkonu práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 209/2021-33, vytvářejí procesní záruky v čl. 8 směrnice pouze rámec pro ochranu spravedlivého procesu a proti možné svévoli správních orgánů. Podle žalobce je „objem stanovených vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí“ pojmem umožňujícím členským státům ochranu jejich pracovního trhu. Kritériem nemůže být zastupitelský úřad, kde dojde k podání žádosti, kvóta musí být stanovena jako celkový objem žádostí platný pro Českou republiku. Ze z.p.c. neplyne, že by meze pro stanovení kvót měly představovat zahraničně politické a bezpečnostní zájmy státu a jeho integrační kapacity, když bezpečnostní zájmy státu mohou být zohledněny jen při posouzení individuálních žádostí jednotlivých cizinců. V nálezů Ústavního soudu, sp. zn.: Pl. ÚS 26/16, se řeší obdobná situace, kdy zákon neobsahuje žádná omezení pro vládu při vydávání nařízení. Žalobce navrhl vyžádat od vlády materiál, č. j. V202/2018, k ověření, zda jeho obsah odůvodňuje

závěr, že žalobcův pobyt není v zájmu České republiky. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Většina žalobních námitek se shoduje s námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce nenaplnil deklarovaný účel pobyt a místo studia podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by nemohl podat v zemi původu. Z důvodu migračních omezení vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu přicházející z Vietnamu není vydání zaměstnanecké karty v zájmu České republiky. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, v obdobné věci a žalobu navrhla zamítnout.
4. Žalobce ve své replice navrhl, aby soud vyžádal od vlády dokumenty, z nichž by bylo zřejmé, jaké konkrétní důvody vedly vládu ke stanovení kvóty. Kapacitní možnosti zastupitelského úřadu jsou zcela irelevantní pro žádost žalobce podanou přímo na území. Nezájem České republiky na pobytu žalobce nelze vyslovit jen na základě spekulací, jež nevyplývají z nařízení vlády č. 220/2019 Sb.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 4. 5. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu dle ust. § 42g odst. 2 z.p.c. Mělo se jednat o zaměstnání na pozici číšníka. Pracovní smlouva byla uzavřena dne 1. 6. 2023 s týdenní pracovní dobou 40 hodin.
6. Jak je zřejmé ze zprávy X., ze dne 19. 5. 2023, žalobce nastoupil dne 6. 9. 2022 do přípravného kurzu českého jazyka ke studiu na vysoké škole, výuky se aktivně účastnil a jeho docházka činila 85 %.
7. Dne 12. 9. 2023 se žalobce dostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž se k nim nechtěl vyjádřit a ani je nechtěl nijak doplnit (protokol o nahlédnutí do spisového materiálu, č. j.: OAM-32077-11/ZM-2023). Dne 22. 11. 2023 bylo prvostupňovému orgánu doručeno dodatečné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
8. Dne 3. 1. 2024 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-32077-19/ZM-2023, kterým byla žádost zamítnuta a podle kterého se zaměstnanecká karta podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c., ve znění účinném do 30. 6. 2023, nevydává, neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobce v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo uděleno s platností od 15. 9. 2022 do 15. 9. 2023. Žalobce měl absolvovat přípravný jazykový kurz organizovaný X. pro budoucí studium v konkrétním studijním programu. Žalobce po sedmi měsících a dvou týdnech po příjezdu do České republiky požádal o vydání zaměstnanecké karty. V souvislosti s vládním programem „*Klíčový a vědecký personál*“ byl definován zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze v počtu 200 osob ročně na pozice vyžadující vysokou kvalifikaci. Poněvadž žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobce podal na území České republiky, nedopadají na něj přímo omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., nicméně v tomto nařízení se zrcadlí nezájem České republiky na vstupu a pobytu cizinců z některých zemí, má-li být hlavním účelem pobytu výdělečná činnost. K výkonu práce číšníka není třeba vysokoškolského vzdělání, které žalobce přišel získat do České republiky a které by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

bylo předpokladem pro získání zaměstnanecké karty v programu „*Klíčový a vědecký personál*“ u Zastupitelského úřadu v Hanoji. Není v zájmu České republiky pobyt žalobce na jejím území za účelem zaměstnání za situace, kdy se rozhodl původní účel pobytu nenaplnit.

9. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Napadl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jestliže v odůvodnění nebyl vypořádán fakt jeho aktivní účasti ve výuce. Poněvadž nemá volný přístup na trh práce a musí sám hradit náklady studia, usiluje o získání zaměstnanecké karty, aby si na několikaleté studium mohl vydělat. Z.p.c. umožňuje, aby cizinec byl souběžně držitelem dvou a více různých povolení k dlouhodobému pobytu. Odvolací námitky se dále překrývají s žalobními body.
10. Dne 26. 4. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobce nepodal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nenaplnil deklarovaný účel studia a místo toho požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci. Další pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) z.p.c. *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
13. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
14. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

15. Soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j.: 10 Azs 438/2021-47, podle něhož v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle ust. § 42g z.p.c. nejde o rozhodování o právním nároku cizince. Jak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců, a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j.: 1 Azs 2/2019-54, body 37 a 38, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j.: 9 Azs 74/2019-31, bod 20). (...) Cizinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j.: 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž).“*
16. Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy *„Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb“* (vizte rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j.: 10 Azs 153/2016-52). Umožňuje-li čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členskými státům *„stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“*, tj. stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členskými státům dovoluje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu odpovídá taktéž čl. 8 odst. 3 směrnice, dle kterého *„žádost může být považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“* Soud konstatuje, že stanovení unijním právem povolených kvót pro přístup na pracovní trh v členských státech by postrádalo smysl, pokud by občan nečlenského státu získal povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než je výkon zaměstnání, načež by jen na základě tohoto jiného druhu pobytu mohl žádat o vydání zaměstnanecké karty.
17. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j.: 4 Azs 14/2022-34, byl potvrzen právní názor Městského soudu v Praze z jeho rozsudku ze dne 6. 12. 2021, č. j. 17 A 103/2020-60, že stanovení kvót v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nepředstavuje

nezákonnou diskriminaci vůči státním příslušníkům Vietnamu. Právní úprava by totiž byla diskriminační za situace, kdyby různým subjektům ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti na základě zakázaných kritérií (diskriminace přímá) nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (diskriminace nepřímá); o nic takového se však nejedná, rozlišování občanů různých států stran práva vstupu na území a na pracovní trh i dle disponování určitou kvalifikací je běžné a žádný typ diskriminace nepředstavuje (srov. bod 17 citovaného rozsudku, sp. zn.: 4 Azs 14/2022). Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že omezení přijatých žádostí vietnamských občanů o zaměstnaneckou kartu na 200 ročně není fakticky znemožněním podat takovou žádost. Jedná se o nezanedbatelný počet pobytových oprávnění tohoto typu vyhrazených pro občany Vietnamu. Znemožněním podat žádost pak dle městského soudu není ani omezení všech žádostí toliko na kvalifikované profese.

18. Dále žalobce namítal, že ust. § 181b z.p.c. svou nekonkrétností odporuje čl. 78 Ústavy, v souvislosti s čímž zmiňoval nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/16, zejm. body 111 a 112. K tomu soud uvádí, že ust. § 181b odst. 1 písm. c) z.p.c. má svůj předobraz v čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské Unie a čl. 8 odst. 3 směrnice. Současně platí, že vláda k provedení zákona nepotřebuje výslovné zákonné zmocnění. Ústavní soud v této souvislosti v nálezu ze dne 14. 2. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 45/2000, konstatoval: „(...) podle čl. 78 Ústavy je vláda oprávněna vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích, nepotřebuje tedy výslovnou delegaci v příslušném zákoně, nařízení však nemůže vybočit ze zákonných mezí - nemůže tedy být *praeter legem*. Jinak řečeno, musí se držet v mezích zákona, které jsou buď vymezeny výslovně anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona. Dále Ústavní soud uvedl, že obecně lze říci, že zcela volnou úvahu exekutiva nikdy nemá, neboť vždy je omezena Ústavou, mezinárodními smlouvami a obecnými právními principy. (...) Z ústavního hlediska jsou orgány s legislativní pravomocí oprávněny a povinny vydávat právní předpisy ve formě, která je jim určena. Formou předepsanou vládě je ve smyslu čl. 78 Ústavy nařízení. Podle tohoto ustanovení může vláda vydávat nařízení k provedení zákona a v jeho mezích. Stačí tedy existence zákona, v jeho rámci však musí existovat prostor pro legislativní činnost vlády. Na tom nic nemění skutečnost, že v některých případech zákonodárce k vydání nařízení vládu výslovně zmocňuje. Vláda se pak musí pohybovat *"secundum et intra legem"*, nikoli mimo zákon (*praeter legem*). Zjednodušeně řečeno, má-li podle zákona býti X, přísluší vládě stanovit, že má býti X1, X2, X3., nikoli též, že má býti Y.“

19. Ust. § 181b z.p.c. zmocňuje vládu ke stanovení maximálního počtu žádostí, které lze podat v rámci jednoho roku na příslušném zastupitelském úřadu. Lze přisvědčit žalobci, že citované ustanovení neupravuje konkrétní kritéria, která je vláda povinna zohlednit při stanovení počtu žádostí o dotčená pobytová oprávnění. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, neshledal, že by stanovení kvót v nařízení č. 220/2019 Sb. odporovalo čl. 78 Ústavy. Jak totiž vyplývá z citovaného nálezu Ústavního soudu, meze zákona, v nichž se vláda musí při přijímání nařízení pohybovat, mohou být stanoveny přímo zákonem ve zmocňujícím ustanovení nebo mohou vyplývat ze smyslu a účelu zákona. Nejvyšší správní soud měl za to, že nařízení č. 220/2019 Sb. po obsahové stránce nevybočuje ze zákonného zmocnění, neboť stanoví kvóty pro podání žádostí o pobytová oprávnění podle ust. § 181b odst. 1 z.p.c., tzn. upravuje materii, k níž byla vláda zmocněna. S uvedeným judikатурním závěrem se soud plně ztotožňuje, zároveň jej však neshledává, jakkoliv přelomovým rozhodnutím, o němž by měl zvlášť poučit

účastníky; stanovení kvót jako objektivní kritérium vyplývá ze zákonného zmocnění a pohybuje se v jeho mezích.

20. Stanovené kvóty rovněž odpovídají smyslu a účelu jejich regulace. Podmínky a postup pro přijetí prováděcího nařízení vycházejí z důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb., jímž bylo do z.p.c. vloženo mj. ust. § 181b. Podle důvodové zprávy má být účelem kvót ochrana trhu práce v České republice, přičemž zohledněny mají být např. ekonomické údaje (růst HDP a nezaměstnanost) a potřeby tuzemského trhu práce. Jak městský soud zdůrazňuje spolu s Nejvyšším správním soudem (znovu rozsudek, č. j.: 5 Azs 284/2023-35), jestliže stanovení konkrétních kvót v prováděcím nařízení bude otázkou konsensu plynoucího z jednání tripartity a kvóty budou při pravidelné roční revizi flexibilně přehodnocovány mimo jiné v závislosti na vývoji ekonomického cyklu, jde o dostatečné záruky k tomu, aby při stanovování maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu vláda zohlednila potřeby trhu práce, jeho nasycenost a identifikovala segmenty, v nichž je nedostatek pracovních sil, a zároveň zhodnotila, v jakých zemích přetrvává převis nabídky pracovních sil nad poptávkou po této síle ze strany tuzemských zaměstnavatelů. Z tohoto důvodu není přílehlavý odkaz na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 26/16, neboť není zřejmé, jaké procesní záruky podle čl. 8 odst. 3 směrnice měly být porušeny, když toto ustanovení neobsahuje žádné procesní záruky ve vztahu k určení maximálního počtu žádostí.
21. Ohledně argumentace tzv. vládními programy soud uvádí, že pravomoc vlády schvalovat programy v souvislosti se zaměstnaneckými kartami vyplývá z ust. § 42g odst. 5 z.p.c. Podle ust. § 181b odst. 2 téhož zákona může být maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu dále rozvržen na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů. Ze systematického a logického výkladu ust. § 181b z.p.c. se pak dá dovodit, že oprávnění rozvrhnout počet žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci jednotlivých vládou schválených programů přísluší vládě, přičemž tak činí formou nařízení. Počet žádostí, jež lze podat v rámci programu „*Klíčový a vědecký personál*“ na zastupitelském úřadu v Hanoji, vláda stanovila v příloze 2. nařízení č. 220/2019 Sb. Vládní programy jsou nástrojem politiky zaměstnanosti a řízení ekonomické migrace; tyto programy jsou schvalovány formou usnesení vlády (čl. 76 odst. 2 Ústavy). Ze samotného usnesení vlády č. 581/2019 (obsaženého ve správním spisu) je zřejmé, že jej lze realizovat v kapacitním a teritoriálním rozsahu stanoveném nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Ke stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu dochází na základě nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a to v souladu se zákonným zmocněním podle ust. § 181b z.p.c., nikoliv na základě usnesení vlády č. 581/2019. Pakliže vzhledem k novele č. 176/2019 Sb. vláda získala nástroj k regulaci ekonomicky aktivních subjektů ze třetích zemí žádajících o zaměstnaneckou kartu v podobě nařízení, což je v souladu jak s unijním právem, tak s čl. 78 Ústavy, nemůže být zasaženo právo dle čl. 36 Listiny.
22. Jde-li o žalobní námitku stran porušení práva na podnikání dle čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny, řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů dle ust. § 65 s.ř.s. slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců, a nikoliv práv třetích osob. Žalobce proto není oprávněn hájit v tomto soudním řízení práva jiných osob (zaměstnavatelů).
23. Žalobce rovněž upozornil na tvrzení žalované o bezpečnostních rizicích údajně spojených se zaměstnanci přicházejícími z Vietnamu, když tato bezpečnostní rizika nikde nespécifikovala. Na s. 8 napadeného rozhodnutí se toliko zmiňuje, že podle důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se za důvod znemožnění podávání žádostí mimo tzv. vládní

programy pokládá existence zvýšeného bezpečnostního rizika. Určení státu, u něhož existuje zvýšené bezpečnostní riziko, je ryze politickým rozhodnutím vlády, které soudu nepřísluší přezkoumávat. Ve vztahu k samotnému žalobci však v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí nebylo sděleno, že by představoval bezpečnostní hrozbu pro Českou republiku. Pro aplikaci důvodu zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. se nevyžaduje, aby žadatelův pobyt na území vytvářel bezpečnostní hrozbu.

24. Soud shrnuje, že v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu (právě v souvislosti s Vietnamem; srov. např. výše odkazované rozsudky sp. zn.: 4 Azs 14/2022 a 5 Azs 284/2023) bylo shledáno souladným s čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie i čl. 8 odst. 3 směrnice (i ústavním pořádkem), pokud vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci určitého časového období na příslušném zastupitelském úřadu. Se závěry judikatury se městský soud ztotožnil. Za této situace soud nepovažuje za potřebné vyžádat si od vlády dokumenty či písemné odůvodnění, jež by objasňovaly, jaké konkrétní důvody ji vedly k zavedení těchto kvót.
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. září 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.